

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 497

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 12 iulie 2011

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

	Pagina		Pagina
Decizia nr. 296 din 1 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă	2-3	Decizia nr. 497 din 19 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul penal	10-11
Decizia nr. 303 din 1 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă	4-5	Decizia nr. 498 din 19 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal	12-13
Decizia nr. 306 din 3 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 323 alin. 1 din Codul de procedură civilă	6-7	Decizia nr. 607 din 12 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 alin. 1 și 4 din Codul de procedură civilă	13-14
Decizia nr. 324 din 10 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 509 alin. 5 tezele a treia și a patra din Codul de procedură civilă	7-8	Decizia nr. 614 din 12 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 116 alin. (1) și (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, ale art. 5 alin. (3) din titlul XIII intitulat „Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților funciare” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, și a celor ale art. 580 ³ din Codul de procedură civilă	14-16
Decizia nr. 407 din 7 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă	8-10		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 296

din 1 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea în ședința publică din data de 1 februarie 2011 a reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Iuliean Vasiliu în Dosarul nr. 3.995/337/2009 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc la data de 1 februarie 2011 în prezența reprezentantului Ministerului Public, acestea fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea a amânat, succesiv, pronunțarea pentru data de 15 februarie 2011, având nevoie de timp pentru a delibera, și apoi pentru data de 24 februarie 2011, respectiv 1 martie 2011, din cauza imposibilității constituirii legale a completului de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 3.995/337/2009, **Tribunalul Sălaj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată de Iuliean Vasiliu într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs declarat împotriva sentinței civile prin care s-a soluționat o plângere contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia consideră că prevederile art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă încalcă principiul separației și echilibrului puterilor în stat consacrat de Constituție din cauza faptului că dispozițiile legale criticate instituie obligativitatea respectării unei decizii a Înaltei Curți de Casație și Justiție emise în cadrul soluționării unui recurs în interesul legii, pe calea substituiri Parlamentului, care este puterea legiuitoare a țării.

Tribunalul Sălaj — Secția civilă apreciază că excepția este neîntemeiată. Instanța consideră că dispozițiile legale criticate au ca obiect promovarea unei corecte interpretări a normelor juridice în vigoare, iar nu elaborarea unor noi norme și nu se poate considera că deciziile pronunțate de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în

interesul legii ar reprezenta o atribuție care vizează domeniul legiferării.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat prin încheierea instanței de judecată, îl constituie dispozițiile art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: *„Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.”*

Ulterior sesizării Curții Constituționale, a intrat în vigoare Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, care prin art. I pct. 32 și 33 a modificat dispozițiile art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă, acestea fiind preluate de prevederile art. 3307 alin. 4 din Codul de procedură civilă și având următorul cuprins: *„Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.”*

Pe de altă parte, dispozițiile art. XXII alin. (2) din Legea nr. 202/2010 prevăd că: *„Dispozițiile art. 20, art. 105 alin. 1, art. 129 alin. 5 și 5¹, art. 136, art. 158 alin. 3, art. 159, art. 159¹, art. 281^{2a}, art. 297 alin. 1, art. 304 pct. 3, art. 312 alin. 6¹, art. 315 alin. 3¹, precum și ale art. 329—3307 din Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aplică numai proceselor, cererilor și sesizărilor privind recursul în interesul legii, începând, respectiv formulate după intrarea în vigoare a prezentei legi.”*

Având în vedere aceste din urmă dispoziții legale, Curtea constată că urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă, în forma redacțională existentă la data sesizării sale.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în stat.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că atât asupra constituționalității prevederilor art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă, cât și asupra prevederilor art. 329, în întregime, din Codul de procedură civilă, s-a pronunțat prin mai multe decizii și, răspunzând unor critici asemănătoare, a statuat constant că prevederile respective sunt în acord cu dispozițiile constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 928 din 16 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 17 octombrie 2008, Decizia nr. 600 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 11 iunie 2009, și Decizia nr. 360 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 14 mai 2010, statuând că acest text de lege este constituțional, Curtea a reținut că interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost investite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. „Oricât de clar ar fi textul unei dispoziții legale — se arată într-o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului (*Cauza C.R. contra Regatului Unit*, 1995) — în orice sistem juridic există, în mod inevitabil, un element de interpretare judiciară [...].”

Complexitatea unor cauze poate conduce, uneori, la aplicări diferite ale legii în practica instanțelor de judecată. Pentru a se elimina posibilele erori în calificarea juridică a unor situații de fapt și pentru a se asigura aplicarea unitară a legii în practica tuturor instanțelor de judecată, a fost creată de legiuitor instituția recursului în interesul legii. Având în vedere poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție în sistemul instanțelor judecătorești, precum și rolul său prevăzut în art. 126 alin. (3) din Constituție, legiuitorul a instituit, prin dispozițiile art. 329 din Codul de procedură civilă, obligativitatea interpretării date de aceasta, în scopul aplicării unitare de către instanțele judecătorești a unui text de lege. Instituirea caracterului obligatoriu al dezlegărilor date problemelor de drept judecate pe calea recursului în interesul legii nu face decât să dea eficiență rolului constituțional

al Înaltei Curți de Casație și Justiție, contribuind la consolidarea statului de drept.

Curtea a reținut în acest sens că divergențele profunde de jurisprudență sunt susceptibile a crea un climat general de incertitudine și insecuritate juridică, aspect subliniat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa. Astfel, de exemplu, în Hotărârea pronunțată în *Cauza Păduraru împotriva României*, 2005, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, constatând că „divergențele de jurisprudență constituie, prin natura lor, consecința inerentă oricărui sistem judiciar care se sprijină pe un ansamblu de jurisdicții de fond care au autoritate asupra zonei lor teritoriale”, a considerat că, în lipsa unui mecanism care să asigure coerența practicii jurisdicțiilor naționale, asemenea divergențe profunde de jurisprudență, care persistă în timp și cu privire la un domeniu care prezintă un mare interes social, sunt de natură să genereze o incertitudine permanentă și să facă să scadă încrederea publicului în sistemul judiciar, care este una dintre componentele fundamentale ale statului de drept. În acest context, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a mai arătat că „rolul unei jurisdicții supreme era tocmai cel de a reglementa contradicțiile de jurisprudență” (*Hotărârea pronunțată în Cauza Zielinski și Pradal & Gonzalez ș.a. împotriva Franței*, 1999).

Așa fiind, dispozițiile art. 329 din Codul de procedură civilă, care îndrituiesc Înalta Curte de Casație și Justiție să unifice diferențele de interpretare și aplicare a aceluiași text de lege de către celelalte instanțe judecătorești naționale, nu aduc atingere normelor constituționale, ci, dimpotrivă, contribuie, pentru motivele mai sus arătate, la asigurarea exigențelor statului de drept.

De asemenea, prin Decizia nr. 952 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 524 din 28 iulie 2010, Curtea a constatat că textul de lege criticat este conform nu numai cu prevederile art. 61 din Constituție, ci și cu cele ale art. 1 alin. (3)—(5) din Legea fundamentală, dând expresie îndatoririi fundamentale înscrise în alin. (5) al acestui text, potrivit căruia „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Iuliean Vasiliu în Dosarul nr. 3.995/337/2009 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 1 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 303

din 1 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Cu participarea în ședința publică din data de 10 februarie 2011 a reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

CURTEA,

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Sindicatul Funcționarilor Publici din Cadrul Aparatului Propriu al Primăriei Municipiului Galați în dosarele nr. 1.028/121/2009 și nr. 234/121/2009 ale Curții de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul dosarelor nr. 1.816D/2010, respectiv nr. 1.817D/2010 ale Curții Constituționale.

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Dezbaterile au avut loc la data de 10 februarie 2011 în prezența reprezentantului Ministerului Public, acestea consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea a amânat, succesiv, pronunțarea pentru data de 15 februarie 2011, având nevoie de timp pentru a delibera, și apoi pentru data de 24 februarie 2011, respectiv 1 martie 2011, din cauza imposibilității constituirii legale a completului de judecată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat prin încheierea instanței de judecată, îl constituie dispozițiile art. 329 din Codul de procedură civilă. În realitate, Curtea constată că obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din motivarea acesteia, îl constituie dispozițiile art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă, care aveau următorul conținut: *„Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.”*

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 6 mai 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.028/121/2009 și nr. 234/121/2009, **Curtea de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 329 din Codul de procedură civilă.**

Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.”

Excepția a fost invocată de Sindicatul Funcționarilor Publici din cadrul Aparatului Propriu al Primăriei Municipiului Galați, în cauze având ca obiect soluționarea recursurilor formulate împotriva unor sentințe civile.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține, în esență, că aceste dispoziții sunt neconstituționale în măsura în care se apreciază că Înalta Curte de Casație și Justiție ar putea să adauge, să modifice sau să completeze o normă juridică adoptată de Parlament sau de către Guvern, pe calea recursului în interesul legii.

Ulterior sesizării Curții Constituționale, a intrat în vigoare Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, care prin art. I pct. 32 și 33 a modificat dispozițiile art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă, acestea fiind preluate de prevederile art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă și având următorul cuprins: *„Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.”*

Curtea de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât legiuitorul are deplina legitimitate constituțională în reglementarea competenței instanțelor de judecată.

Pe de altă parte, dispozițiile art. XXII alin. (2) din Legea nr. 202/2010 prevăd că: *„Dispozițiile art. 20, art. 105 alin. 1, art. 129 alin. 5 și 5¹, art. 136, art. 158 alin. 3, art. 159, art. 159¹, art. 281^{2a}, art. 297 alin. 1, art. 304 pct. 3, art. 312 alin. 6¹, art. 315 alin. 3¹, precum și ale art. 329—330⁷ din Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aplică numai proceselor, cererilor și sesizărilor privind recursul în interesul legii, începând, respectiv formulate după intrarea în vigoare a prezentei legi.”*

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Având în vedere aceste din urmă dispoziții legale, Curtea constată că urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă, în forma redacțională existentă la data sesizării sale.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 61 alin. (1) privind Parlamentul, art. 108 alin. (1) și (3) privind actele Guvernului și art. 124 privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că atât asupra constituționalității prevederilor art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă, cât și asupra prevederilor art. 329, în întregime, din Codul de procedură civilă, s-a pronunțat prin mai multe decizii și, răspunzând unor critici asemănătoare, a statuat constant că prevederile respective sunt în acord cu dispozițiile constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 928 din 16 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 17 octombrie 2008, Decizia nr. 600 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 11 iunie 2009, și Decizia nr. 360 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 14 mai 2010, statuând că acest text de lege este constituțional, Curtea a reținut că interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost învestite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. „Oricât de clar ar fi textul unei dispoziții legale — se arată într-o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului (*Cauza C.R. contra Regatului Unit*, 1995) — în orice sistem juridic există, în mod inevitabil, un element de interpretare judiciară [...]”

Complexitatea unor cauze poate conduce, uneori, la aplicări diferite ale legii în practica instanțelor de judecată. Pentru a se elimina posibilele erori în calificarea juridică a unor situații de fapt și pentru a se asigura aplicarea unitară a legii în practica tuturor instanțelor de judecată, a fost creată de legiuitor instituția recursului în interesul legii. Având în vedere poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție în sistemul instanțelor judecătorești, precum și rolul său prevăzut în art. 126 alin. (3) din Constituție, legiuitorul a instituit, prin dispozițiile art. 329 din Codul de procedură civilă, obligativitatea interpretării date de aceasta, în scopul aplicării unitare de către instanțele judecătorești a unui text de lege. Instituirea caracterului obligatoriu al dezlegărilor date problemelor de drept judecate pe calea recursului în interesul legii nu face decât să dea eficiență rolului constituțional

al Înaltei Curți de Casație și Justiție, contribuind la consolidarea statului de drept.

Curtea a reținut în acest sens că divergențele profunde de jurisprudență sunt susceptibile a crea un climat general de incertitudine și insecuritate juridică, aspect subliniat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa. Astfel, de exemplu, în Hotărârea pronunțată în *Cauza Păduraru împotriva României*, 2005, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, constatând că „divergențele de jurisprudență constituie, prin natura lor, consecința inerentă oricărui sistem judiciar care se sprijină pe un ansamblu de jurisdicții de fond care au autoritate asupra zonei lor teritoriale”, a considerat că, în lipsa unui mecanism care să asigure coerența practicii jurisdicțiilor naționale, asemenea divergențe profunde de jurisprudență, care persistă în timp și cu privire la un domeniu care prezintă un mare interes social, sunt de natură să genereze o incertitudine permanentă și să facă să scadă încrederea publicului în sistemul judiciar, care este una dintre componentele fundamentale ale statului de drept. În acest context, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a mai arătat că „rolul unei jurisdicții supreme era tocmai cel de a reglementa contradicțiile de jurisprudență” (*Hotărârea pronunțată în Cauza Zielinski și Pradal & Gonzalez ș.a. împotriva Franței*, 1999).

Așa fiind, dispozițiile art. 329 din Codul de procedură civilă, care îndrituiesc Înalta Curte de Casație și Justiție să unifice diferențele de interpretare și aplicare a aceluiași text de lege de către celelalte instanțe judecătorești naționale, nu aduc atingere normelor constituționale, ci, dimpotrivă, contribuie, pentru motivele mai sus arătate, la asigurarea exigențelor statului de drept.

De asemenea, prin Decizia nr. 952 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 524 din 28 iulie 2010, Curtea a constatat că textul de lege criticat este conform nu numai cu prevederile art. 61 din Constituție, ci și cu cele ale art. 1 alin. (3)—(5) din Legea fundamentală, dând expresie îndatoririi fundamentale înscrise în alin. (5) al acestui text, potrivit căruia „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Sindicatul Funcționarilor Publici din Cadru Aparatului Propriu al Primăriei Municipiului Galați, în dosarele nr. 1.028/121/2009 și nr. 234/121/2009 ale Curții de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 1 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 306

din 3 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 323 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 323 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ion Miu în Dosarul nr. 11.408/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.327D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.408/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 323 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ion Miu într-o cauză având ca obiect o cerere de revizuire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât restrângerea arbitrară a motivelor pentru care poate fi exercitată calea de atac a revizurii, precum și soluționarea acestei cereri de către aceeași instanță care a pronunțat hotărârea atacată încalcă dreptul părții la un proces echitabil, precum și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 323 alin. 1 din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul conținut: *„Cererea de revizuire se îndreaptă la instanța care a dat hotărârea rămasă definitivă și a cărei revizuire se cere.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate încalcă prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție privind dreptul părților la un proces echitabil, precum și prevederile art. 6 paragraful 1 Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra constituționalității dispozițiilor art. 323 din Codul de procedură civilă s-a pronunțat în repetate rânduri, constatând ca fiind neîntemeiate criticile de neconstituționalitate formulate.

Astfel, prin Decizia nr. 235 din 9 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 11 aprilie 2006, și Decizia nr. 1.390 din 16 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 15 ianuarie 2009, Curtea a statuat că „pe calea revizurii nu se realizează un control judiciar propriu-zis, iar faptul că aceeași instanță care a pronunțat hotărârea judecă și cererea de revizuire nu este de natură să influențeze aprecierea judecătorilor”. Aceasta, deoarece „aspectele analizate pe calea revizurii sunt diferite de cele examinate în fond, fiind necunoscute la acea dată”.

Considerentele și soluțiile deciziilor menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 323 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ion Miu în Dosarul nr. 11.408/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 324

din 10 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 509 alin. 5 tezele a treia și a patra din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 509 alin. 5 tezele a treia și a patra din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mugurel Nițoiu în Dosarul nr. 15.278/300/2009 al Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă domnul Mugurel Nițoiu, asistat de domnul avocat Daniel Caraman, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 3.524D/2010 și nr. 3.525D/2010. La apelul nominal se prezintă domnul Mugurel Nițoiu, asistat de domnul avocat Daniel Caraman, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având în vedere identitatea de obiect a excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 3.524D/2010 și nr. 3.525D/2010 la Dosarul nr. 1.640D/2010. Partea prezentă și reprezentantul Ministerului Public arată că sunt de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 3.524D/2010 și nr. 3.525D/2010 la Dosarul nr. 1.640D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate care solicită admiterea acesteia.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 15.278/300/2009, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 509 alin. 5 tezele a treia și a patra din Codul de procedură civilă.**

Prin încheierile din 9 iulie 2010, pronunțate în Dosarele nr. 1.814/300/2009 și nr. 2.071/300/2009, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 509 alin. 5 tezele a treia și a patra din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată de Mugurel Nițoiu în cauze având ca obiect contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține, în esență, că prin oferirea unui preț nesperios se ajunge la încălcarea egalității în fața legii și a dreptului de proprietate privată.

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă și Tribunalul București — Secția a V-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului a trimis punctul său de vedere în Dosarul nr. 1.640D/2010, considerând că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 509 alin. 5 tezele a treia și a patra din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mugurel Nițoiu în Dosarul nr. 15.278/300/2009 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă, precum și în dosarele nr. 1.814/300/2009 și nr. 2.071/300/2009 ale Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 10 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 407

din 7 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Sindicatul Funcționarilor Publici din cadrul Aparatului Propriu al Primăriei Municipiului Galați în Dosarul nr. 3.347/121/2009 al Curții de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.347/121/2009, **Curtea de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 329 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată de Sindicatul Funcționarilor Publici din cadrul Aparatului Propriu al Primăriei Municipiului Galați într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe civile.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care se apreciază că îndrituiesc Înalta Curte de Casație și Justiție să adauge, să modifice sau să completeze o normă juridică adoptată de Parlament sau de Guvern, pe calea recursului în interesul legii.

Curtea de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât legiuitorul are deplina legitimitate constituțională în reglementarea competenței instanțelor de judecată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat prin încheierea instanței de judecată, îl constituie dispozițiile art. 329 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă. În realitate, Curtea constată că obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din motivarea acesteia, îl constituie dispozițiile art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă, care aveau următorul conținut: *„Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.”*

Ulterior sesizării Curții Constituționale a intrat în vigoare Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, care prin art. 1 pct. 32 și 33 a modificat dispozițiile art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă, care au fost preluate de prevederile art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă, prevederi care au următorul cuprins: *„Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.”*

Pe de altă parte, dispozițiile art. XXII alin. (2) din Legea nr. 202/2010 prevăd că: *„Dispozițiile art. 20, art. 105 alin. 1, art. 129 alin. 5 și 51, art. 136, art. 158 alin. 3, art. 159, art. 159¹, art. 281^{2a}, art. 297 alin. 1, art. 304 pct. 3, art. 312 alin. 61, art. 315 alin. 31, precum și ale art. 329—330⁷ din Codul de procedură civilă,*

republicat, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aplică numai proceselor, cererilor și sesizărilor privind recursul în interesul legii, începute, respectiv formulate după intrarea în vigoare a prezentei legi.”

Având în vedere aceste din urmă dispoziții legale, Curtea constată că urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă, în forma redacțională existentă la data sesizării sale.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor, art. 58 alin. (1) privind Avocatul Poporului, art. 61 alin. (1) privind Parlamentul, art. 124 privind prefectul și ale art. 126 privind statutul judecătorilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității soluției legislative de principiu criticate s-a pronunțat prin mai multe decizii și, răspunzând unor critici asemănătoare, a statuat constant că prevederile respective sunt în acord cu dispozițiile constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 928 din 16 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 17 octombrie 2008, Decizia nr. 600 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 11 iunie 2009, și Decizia nr. 360 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 14 mai 2010, statuând că acest text de lege este constituțional, Curtea a reținut că interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost investite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii.

Curtea a mai reținut că, uneori, complexitatea unor cauze poate conduce la aplicări diferite ale legii în practica instanțelor de judecată. Pentru a se elimina posibilele erori în calificarea juridică a unor situații de fapt și pentru a se asigura aplicarea unitară a legii în practica tuturor instanțelor de judecată a fost creată de legiuitor instituția recursului în interesul legii. Având în vedere poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție în sistemul instanțelor judecătorești, precum și rolul său prevăzut în art. 126 alin. (3) din Constituție, legiuitorul a instituit obligativitatea interpretării date de aceasta, în scopul aplicării unitare de către instanțele judecătorești a unui text de lege. Instituirea caracterului obligatoriu al dezlegărilor date problemelor de drept judecate pe calea recursului în interesul legii nu face decât să dea eficiență rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, contribuind la consolidarea statului de drept.

Curtea a constatat în acest sens că divergențele profunde de jurisprudență sunt susceptibile a crea un climat general de incertitudine și insecuritate juridică, aspect subliniat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa. Astfel, de exemplu, în Hotărârea din 1 decembrie 2005, pronunțată în *Cauza Păduraru împotriva României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, constatând că „divergențele de jurisprudență constituie, prin natura lor, consecința inerentă oricărui sistem judiciar care se sprijină pe un ansamblu de jurisdicții de fond care au autoritate asupra zonei lor teritoriale”, a considerat că, în lipsa unui mecanism care să asigure coerența practicii jurisdicțiilor naționale, asemenea divergențe profunde de jurisprudență, care persistă în timp și cu privire la un domeniu care prezintă un mare interes social, sunt de natură să genereze o incertitudine permanentă și să facă să scadă încrederea publicului în sistemul judiciar, care este una dintre componentele fundamentale ale statului de drept. În acest context, Curtea

Europeană a Drepturilor Omului a mai arătat că „rolul unei jurisdicții supreme este tocmai cel de a reglementa contradicțiile de jurisprudență” (Hotărârea pronunțată în Cauza *Zielinski și Pradal & Gonzalez ș.a. împotriva Franței*, 1999).

Așa fiind, îndrituirea Înaltei Curți de Casație și Justiție de a unifica diferențele de interpretare și aplicare a aceluiași text de lege de către celelalte instanțe judecătorești naționale nu este de natură a aduce atingere normelor constituționale, ci, dimpotrivă, contribuie, pentru motivele mai sus arătate, la asigurarea exigențelor statului de drept.

De asemenea, prin Decizia nr. 952 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 524 din 28 iulie

2010, Curtea a constatat că textul de lege criticat este conform nu numai cu prevederile art. 61 din Constituție, ci și cu cele ale art. 1 alin. (3)—(5) din Legea fundamentală, dând expresie îndatoririi fundamentale înscrise în alin. (5) al acestui articol, potrivit căruia „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza a doua din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Sindicatul Funcționarilor Publici din cadrul Aparatului Propriu al Primăriei Municipiului Galați în Dosarul nr. 3.347/121/2009 al Curții de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 7 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 497

din 19 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul penal, excepție ridicată de Traian-Claudiu Druia în Dosarul nr. 1.760/338/2007 al Judecătoriei Zărnești.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.760/338/2007, **Judecătoria Zărnești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Traian-Claudiu Druia cu ocazia soluționării unei cauze penale privind trimiterea în judecată pentru săvârșirea, printre altele, a infracțiunii prevăzute și pedepsite de art. 248 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 248 din Codul penal, care

reglementează abuzul în serviciu contra intereselor publice, încalcă principiul ocrotirii proprietății private în mod egal de lege, indiferent de proprietar, întrucât instituie o pedeapsă mai gravă pentru infracțiunea de abuz în serviciu în cazul în care statul este titularul dreptului de proprietate asupra bunurilor din patrimoniul afectat, fără a face însă distincție între proprietatea publică și proprietatea privată a statului.

Judecătoria Zărnești nu și-a exprimat opinia asupra temeiniciei excepției de neconstituționalitate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 248 din Codul penal, având următorul cuprins: *„Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (2) teza întâi privind ocrotirea proprietății private în mod egal de lege, indiferent de proprietar.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul penal, excepție ridicată de Traian-Claudiu Druia în Dosarul nr. 1.760/338/2007 al Judecătoriei Zărnești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 248 din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la dispozițiile art. 44 alin. (2) teza întâi din Legea fundamentală, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 832 din 2 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 730 din 29 octombrie 2007, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor de lege criticate, reținând că infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, prevăzută de art. 248 din Codul penal, este o infracțiune de serviciu, și nu o infracțiune contra patrimoniului. Valoarea socială ocrotită prin norma incriminatoare este, în principal, bunul mers al activității unităților indicate în art. 145 din Codul penal.

Totodată, Curtea a mai statuat că această infracțiune reprezintă cea mai gravă formă a abuzului în serviciu, deoarece este fapta unui funcționar public și lezează activitatea unei persoane juridice de interes public, producând fie o tulburare deosebit de gravă a activității acesteia, fie o pagubă adusă patrimoniului ei. Tulburarea însemnată a bunului mers al unui organ sau al unei autorități publice, instituții publice ori al altei persoane juridice de interes public sau producerea unei pagube patrimoniului acesteia are, de regulă, consecințe sociale negative mai mari, fapt care justifică un regim sancționator mai sever. Sancționarea mai severă a abuzului în serviciu contra intereselor publice reprezintă o opțiune de politică penală, de competența exclusivă a legiuitorului.

În același sens sunt și Decizia nr. 294 din 8 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 8 august 2003, Decizia nr. 299 din 29 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 26 aprilie 2007, și Decizia nr. 174 din 10 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 16 martie 2009.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 498

din 19 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal, excepție ridicată de Cristian-Marian Zota în Dosarul nr. 788/244/2008 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă că autorul excepției a transmis Curții o cerere de amânare a soluționării cauzei în vederea angajării unui apărător ales.

Reprezentantul Ministerului Public se opune amânării judecării cauzei.

Curtea, deliberând, respinge cererea de acordare a unui nou termen.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 788/244/2008, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Cristian-Marian Zota cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal încalcă neretroactivitatea legii, egalitatea în fața legii și a autorităților publice și dreptul la un proces echitabil, întrucât, pe de o parte permit incidența unei sancțiuni pentru o faptă anterioară, pentru care instanța a aplicat deja o pedeapsă, iar pe de altă parte, determină agravarea regimului sancționator pentru persoana aflată în stare de recidivă postexecutorie în comparație cu alte persoane care au săvârșit aceeași infracțiune, motivat de faptul că ar fi incidente aspecte și împrejurări legate de o faptă anterioară, deși pentru aceasta s-a aplicat deja o sancțiune.

Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal, având următorul cuprins: „*Există recidivă pentru persoana fizică în următoarele cazuri: [...] b) când după executarea unei pedepse cu închisoare mai mare de 6 luni, după grațierea totală sau a restului de pedeapsă, ori după împlinirea termenului de prescripție a executării unei asemenea pedepse, cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune cu intenție pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an*”.

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în fața legii și a autorităților publice și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la dispozițiile art. 15 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 284 din 28 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 17 aprilie 2006, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, reținând că recidiva, fiind o formă a pluralității de infracțiuni, presupune săvârșirea de către aceeași persoană a uneia sau a mai multor infracțiuni după ce acea persoană fusese definitiv condamnată pentru o altă infracțiune. Existența unei condamnări penale, în disprețul căreia făptuitorul perseverează pe calea infracțiunii, sau executarea unei pedepse de o anumită gravitate, care s-a dovedit inefficientă față de el, creează prezumția unui ridicat grad de pericol social al infractorului recidivist. Starea de pericol, care rezultă din dovada ineficienței avertismentului primit prin condamnarea definitivă și mai ales din dovada ineficienței executării pedepsei anterioare, face ca infractorul recidivist să se individualizeze criminologic ca o figură aparte, care ridică probleme specifice în lupta pentru reeducarea lui și pentru realizarea scopurilor urmărite prin pedeapsă. Aceste probleme specifice au impus ca necesară reglementarea instituției recidivei prin stabilirea cu exactitate a condițiilor de existență a stării de recidivă și a consecințelor pe care ea le antrenează.

Cu același prilej, Curtea a statuat că art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal prevede structura juridică a recidivei după executarea integrală, grațierea totală sau a restului de pedeapsă ori a împlinirii termenului de prescripție a executării pedepsei aplicate pentru infracțiunea săvârșită anterior. De la data executării pedepsei sau de la data apariției decretului de grațiere

ori de la data împlinirii termenului de prescripție a executării pedepsei, săvârșirea unei infracțiuni cu intenție de fostul condamnat, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an, constituie recidivă după executare. Drept urmare, contrar susținerilor autorului excepției, dispozițiile art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal nu retroactivează, ci, dimpotrivă, prevăd condițiile în care condamnatul se va afla în stare de recidivă, care, odată îndeplinite, determină aplicarea pedepsei prevăzute de art. 39 alin. 4 din Codul penal.

De asemenea, Curtea a constatat că norma juridică conținută de art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal nu se referă la drepturi de natura celor reglementate de art. 16 din Constituție, privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, ci la conduita condamnatului după executarea unei pedepse cu

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal, excepție ridicată de Cristian-Marian Zota în Dosarul nr. 788/244/2008 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 607

din 12 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 alin. 1 și 4 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 alin. 1 și 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mănăstirea Agapia în Dosarul nr. 7.505/233/2010 al Judecătoriei Galați.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Închisoarea mai mare de 6 luni. Săvârșirea unei noi infracțiuni cu intenție, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an, este sancționată conform prevederilor art. 39 alin. 4 din Codul penal, iar acest tratament penal se aplică tuturor condamnaților recidiviști.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Având în vedere că dispozițiile de lege criticate reprezintă norme de drept substanțial, prevederile art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală nu sunt aplicabile în cauză.

Prin Încheierea din 11 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.505/233/2010, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 alin. 1 și 4 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Mănăstirea Agapia cu ocazia soluționării unei cauze civile având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prin consacarea caracterului vremelnic și executoriu al ordonanței președințiale se creează o stare de inegalitate în ceea ce privește tratamentul juridic aplicabil tuturor persoanelor prin aceea că înlătură posibilitatea utilizării căilor de atac împotriva unei hotărâri netemeinice și nelegale.

De asemenea, consideră că sunt încălcate dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în condițiile în care pe calea sumară a ordonanței președințiale, un proprietar poate fi expus unei sarcini cu privire la terenul deținut în proprietate înainte de a exercita căile de atac prevăzute de lege, aceasta ca urmare a caracterului executoriu al acestei proceduri ce lipsește partea de beneficiul accesului la justiție, precum și de dreptul la un recurs efectiv, prevăzut de art. 13 din Convenție.

Judecătoria Galați opinează că excepția este neîntemeiată. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și

Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, notele scrise depuse, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 581 alin. 1 și 4 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 581 alin. 1 și 4: *„Instanța va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.*

[...]

Ordonanța este vremelnică și executorie. Instanța va putea hotărî ca executarea să se facă fără somație sau fără trecerea unui termen.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste texte de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 16

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 alin. 1 și 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mănăstirea Agapia în Dosarul nr. 7.505/233/2010 al Judecătoriei Galați.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 614

din 12 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 116 alin. (1) și (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, ale art. 5 alin. (3) din titlul XIII intitulat „Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților funciare” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, și a celor ale art. 580³ din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător
Ion Predescu — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Ingrid Alina Tudora — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 116 alin. (1) și (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, art. 5 alin. (3) din titlul XIII intitulat „*Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților funciare*” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, și ale art. 580³ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ecaterina Gulacsi și Ioan Torma în Dosarul nr. 15.452/325/2008 al Tribunalului Bihor — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde avocatul Dan Ioan, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, pentru partea Gerlinde Amschlinger, fiind lipsă celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului prezent, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că singurul scop al autorilor excepției, prin invocarea acesteia, este acela de a tergiversa soluționarea cauzei, dat fiind că prevederile legale criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prilej cu care Curtea a statuat că acestea nu contravin Legii fundamentale. În acest sens, depune note scrise la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 15.452/325/2008, **Tribunalul Bihor — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 116 alin. (1) și (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, art. 5 alin. (3) din titlul XIII intitulat „Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților funciare” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, și a celor ale art. 580³ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ecaterina Gulacsi și Ioan Torma într-o cauză având ca obiect fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale și aduc atingere dreptului la un proces echitabil în măsura în care impun ca executarea silită a hotărârilor judecătorești pronunțate în materia fondului funciar să fie făcută „*exclusiv potrivit procedurii de executare a obligațiilor «de a face» intuitu personae*, fără a da dreptul creditorului de a se adresa unui executor judecătoresc în vederea îndeplinirii efective a obligațiilor”.

Lipsind creditorul de acest drept, înseamnă să îi fie interzis accesul la una dintre etapele procesului, așa cum este consacrat în art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și anume faza executării silită, cu consecința încălcării accesului la justiție.

Tribunalul Bihor — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că prevederile art. 116 alin. (1) și (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, art. 5 alin. (3) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 și cele ale art. 580³ din Codul de procedură civilă nu contravin dispozițiilor constituționale, art. 21 alin. (1)—(3) privind dreptul la un proces echitabil. Creditorul are la dispoziție mijloacele procedurale adecvate pentru a obține determinarea debitorului pentru executarea obligației stabilite în sarcina sa prin titlul executoriu, unul dintre aceste mijloace fiind posibilitatea de a solicita aplicarea unei amenzi civile stabilite pe zi de întârziere, în sarcina debitorului care refuză aducerea la îndeplinire a titlului executoriu.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 116 alin. (1) și (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, art. 5 alin. (3) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 și cele ale art. 580³ din Codul de procedură civilă sunt constituționale. În acest sens, referitor la prevederile art. 116 alin. (1) și (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991 și art. 5 alin. (3) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005, arată că textele de lege criticate nu împiedică părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești și de a se prevala de toate garanțiile procesuale ce condiționează, într-o societate democratică, procesul echitabil. Cu privire la art. 580³ din Codul de procedură civilă, Avocatul Poporului arată că textul de lege criticat are drept scop determinarea debitorului rău-platnic de a executa obligația la care este ținut în temeiul unui titlu executoriu, prin aplicarea unei amenzi civile stabilite pe zi de întârziere, până la data executării.

Prin exercitarea acestei constrângeri cu caracter pecuniar se urmărește contracararea manoperelor dolozive care tind la tergiversarea îndeplinirii obligațiilor asumate de debitor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 116 alin. (1) și (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, art. 5 alin. (3) din titlul XIII intitulat „*Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților funciare*” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, precum și cele ale art. 580³ din Codul de procedură civilă.

Art. 116 din Legea nr. 18/1991: „(1) *Comisiile comunale, orășenești și municipale, constituite potrivit prevederilor art. 12, vor efectua lucrările și operațiunile stabilite de lege, din competența lor, indiferent dacă se reconstituie sau se constituie dreptul de proprietate ori se restituie terenuri prin ordinul prefectului, înaintând aceste lucrări, după caz, comisiilor județene sau prefectului, în vederea eliberării titlurilor de proprietate, respectiv emiterii ordinului prefectului.*”

(2) *Comisiile prevăzute la alin. (1) vor efectua operațiunile de punere în posesie, întocmind în acest scop procese-verbale pe care le vor înainta comisiilor județene.*”;

Art. 5 alin. (3) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005: „*Punerea în executare a hotărârilor judecătorești pronunțate în procesele funciare este scutită de la plata taxelor de timbru și a timbrului judiciar. Creditorul va achita până la 20% din cheltuielile de executare silită, inclusiv onorariul executorului judecătoresc, urmând ca diferența să fie obținută de executorul judecătoresc direct de la debitor, odată cu avansul achitat.*”;

Art. 580³ din Codul de procedură civilă: „*Dacă obligația de a face nu poate fi îndeplinită prin altă persoană decât debitorul, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unei*

amenzi civile. Instanța sesizată de creditor poate obliga pe debitor, prin încheiere irevocabilă, dată cu citarea părților, să plătească, în favoarea statului, o amendă civilă de la 200.000 lei la 500.000 lei, stabilită pe zi de întârziere până la executarea obligației prevăzute în titlul executoriu.

Dacă în termen de 6 luni debitorul nu va executa obligația prevăzută în titlul executoriu, la cererea creditorului, instanța care a dispus obligarea debitorului la plata unei amenzi civile pe zi de întârziere în favoarea statului va fixa suma datorată statului cu acest titlu, prin încheiere irevocabilă, dată cu citarea părților, iar pentru acoperirea prejudiciilor cauzate prin neîndeplinirea obligației prevăzute de alin. 1, creditorul poate cere obligarea debitorului la daune-interese; în acest din urmă caz, dispozițiile art. 574 sunt aplicabile în mod corespunzător.

Amenda civilă va putea fi anulată, în tot sau în parte, ori redusă, dacă debitorul execută obligația prevăzută în titlul executoriu sau, după caz, pentru alte motive temeinice, pe cale de contestație la executare.

Încheierile date în condițiile prezentului articol sunt executorii și se comunică din oficiu, prin grija grefierului de ședință, organelor fiscale competente în vederea executării silite, potrivit Codului de procedură fiscală.

Pentru neexecutarea obligațiilor prevăzute în prezentul articol nu se pot acorda daune cominatorii.”

Autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 116 alin. (1) și (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, art. 5 alin. (3) din Titlul XIII intitulat „Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților funciare” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, și a celor ale art. 580³ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ecaterina Gulacsi și Ioan Torma, în Dosarul nr. 15.452/325/2008 al Tribunalului Bihor — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

